İŞÇİ VE EMEKÇİLERE AÇLIK, İŞSİZLİK PARABABALARINA VURGUN

(YAZISI 8. SAYFADA)

DEVRİMCİ SENDİKA MUHALEFETİ

25 ŞUBAT 1980 10 TL SAYI:7

YAŞASIN TARİŞ İŞÇİLERİNİN ŞANLI DİRENİŞİ!

Şimdi işçi sınıfının mücadele tarihinde yeni bir sayfa daha açıldı; Tariş işçileri, İzmir işçi sınıfı, mücadelenin ve sınıf dayanışmasının güçlü bir örneğini yarattılar.

Tariş işçileri günlerce kadın erkek tam bir dayanışma içinde kenetlendi, direndiler. Onlar yönetici sınıfların Demirel hükümeti aracılığıyla Tariş'i faşist it sürülerinin saldırı üssü yapılması planını açığa çıkardılar. Tarişe saldıran yönetici sınıflar İzmir işçi sınıfını karşısında buldu. Emekçi halk, gençlik harekete geçti.

Yönetici sınıflar binlerce asker, polis, tank, panzer yığdı. İşçiler, emekçiler barikatlar kurarak onlarla çatıştı. Yönetici sınıflar günlerce şaşkınlık ve telaş içinde kaldılar. Şiddetten köpürerek tehditler savurdular. İşçi sınıfı ve emekçi halkın güçlü barikatı onları durdurdu.

Şimdilik Tariş direnişi çok sayıda polis asker, tank, top zoruyla kırıldı. Ama Tariş işçileri, İzmir işçi sınıfı, emekçileri birleşik devrimci mücadelesi ile Demirellerin, generallerin sömürü ve zulüm düzenine güçlü bir tokat vurdular. Güçlü olanın parababaları, generallerin düzeni değil, işçi ve emekçilerin kendi kolları, devrimci mücadelesi olduğu kanıtlandı.

İşte onların acı, yoksulluk ve zulüm olan düzenlerini yıkacak olan bu güçtür. Demirellerin, paşaların, parababalarının tehditleri sökmeyecektir. Ülkenin her yanı Tariş'lerle sınıf dayanışmasının gücü ile birleşik devrimci mücadele, barikat savaşları ile sarsıldığında yönetici sınıfların iktidarı yıkılacak, halkın kendi temsilcilerinden oluşan Devrimci Demokratik Halk İktidarı kurulacaktır.

İşçiler, emekçiler;

İzmir'de dayanışma içinde sürdürülen işçi ve emekçilerin mücadelesinin gücünü gördünüz. Yönetici sınıfların nasıl korku ve telaş içine düştüğünü gördünüz.

O halde açlığı ve zulmü yenmek için mücadeleye !

Grevleri, direnişleri yaygınlaştırın ! Her mücadeleyi grev ve aktif protestolarla destekleyin !.

YAŞASIN Tariş işçilerinin direnişi !

Yaşasın sınıf dayanışması !

Yaşasın birleşik devrimci mücadelemiz !.

Tarım işçileri ağır baskılar altında

Tarımda çalışan işçiler sanayi işçisi kardeşleri gibi işgücünü satarak yaşamını sürdürmesine rağmen sanayi işçilerinin yararlandığı birçok haktan yoksunlar. Büyük çoğunluğu sendikasız ve sigortasızdır.

Tarım işçilerinin iş saatleri belli değildir. Gündoğumundan gün batımına kadar 14 - 16 saat çalışırlar. Ücretleri ise son derece düşüktür. Tarım işçileri ile tarım kapitalistleri arasında dayıbaşı, elçi denilen bir aracı bulunur. Dayıbaşı işveren vekili görevini yapar. Tarım işçilerini ölesiye çalıştırmak için başlarında bekler.

Tarım işçileri yoğun bir kapitalist sömürü altında ezilirken bunun yanısıra dayak, küfür, angarya gibi yarı feodal baskıya da maruzdurlar. Onların ne iş saatleri, ne yemek saatleri belli değildir. Çoğu kez tarlanın yakınındaki barakalarda, rutubet ve kir içinde ışıksız izbelerde üst üste rutubet ve kir içinde ışıksız izbelerde üst üste yatarlar.

Tarım işçileri bunca ağır baskılara karşı iş koşullarının düzeltilmesi, sendika ve sigorta hakkı için mücadele etmekle sanayi işçilerininelde ettiği haklara kendileri de sahip olmaya çalışmaktadırlar.

14 yıl önceki Paşabahçe grevi: BUGÜN DE CANLI, İYİ BİR MÜCADELE ÖRNEĞİ

Bundan 14 yıl önce yapılan Paşabahçe grevinin işçi sınıfının bugünkü gücüne ulaşmak için sürdürdüğü mücadelede önemli biryeri vardır. Paşabahçe grevi, aradan uzun yıllar geçmesine rağmen bugün de patronların ve sendika patronlarının saldırılarını geri püskürtmek için her türlü fedakarlığı göze almayı, kararlı ve korkusuz mücadeleyi öğreten canlı bir örnektir.

Paşabahçe grevi 31 Ocak 1966 da başladı. Grevin nedeni patronun işkolu düzeyinde yapılacak sözleşmeyi kabul etmemesiydi. Başlangıçta grevi kısa sürede bitirmeyi umud eden Türk-İş grevi kabul etti. Fakat daha sonra işveren ile Türk-İş patronları aralarında anlaşarak grevi durdurma kararı aldılar: Ayrıca Türk-İş, işverenin grevi kırmak için öne sürdüğü "üç gün içinde işbaşı yapanlara 600 lira ödemede bulunacağız" teklifini işçilere kabul ettirerek grevi kırmak için bizzat çalıştı. Hatta işçi temsilcilerinin tekrar işe alınmamasını da işverenle yaptığı pazarlıkla kabul etti.

Ancak Paşabahçe işçileri, patronların, Türk-İş'in tüm baskılarına göğüs gerdiler. Onlar işten atılmayı, aç kalmayı göze alarak isteklerinden tek bir taviz vermediler. Haklarımızı alana kadar greve devam edeceğiz, hiç bir baskı bizi yolumuzdan döndüremez dediler. Onlar bu inanç ve kararlılıklarıyla işçi düşmanlarının yüreğine korku saldılar.

İşçileri dize getirmek, onların direncini kırmak için Türk-İş patronları, işveren, polis ve jandarma işçilere baskı uyguladı. Türk-İş işçilere para vermeyi kesti. Ama Paşabahçe işçilerinin grevini kırmayı başaramadılar. İşçiler Türk-İş patronlarını yuhlayıp aralarından kovdular. Onlar dağlardan ebegümeci toplayarak açlığı yenmeye çalıştılar. Paşabahçe işçileri işte böyle azimli ve kararlıydı.

Paşabahçe işçilerinin bu kararlılığı karşısında şaşkına dönen Türk-İş ve patron çareyi hükümet aracılığı ile grevi ertelet mekte buldular. Bakanlar kurulu kararıyla grev ertelendi.

İşçiler 79 gün süren grev boyunca tam bir dayanışma örneği verdiler. Sendika patronlarına, kapitalistlere, yönetici sınıflara karşı işçilerin birliğinin gücünü ortaya koydular. İşçiler grev sonunda isteklerini elde edemediler ama, tam bir dayanışma ve fedakarlıkla verilen mücadele ile kapitalistlerin ve sendika patronlarının nasıl dize getirilebileceğinin yolunu gösterdiler. Paşabahçe grevi bütün işçi sınıfına örnek oldu.

TEKEL DİRENİŞİ SINIF DÜŞMANLARINA BİR DARBE OLDU

Tekel işçilerinin yaklaşık iki ay önce başlattığı kararlı, dayanışma içinde, birlikte direnişleri sona erdi. Direniş boyunca işçiler çeşitli oyunlarla yüzyüze geldiler. Bu örnek direniş karşısında burjuvazi, hakim sınıflar süngülerini tekel işçilerine çevirdiler. Direnişi kırmak için ağır baskılar uyguladılar. Tekel işçileri faşist generallerin, işverenin, sendika patronlarının bu baskılarına göğüs gerdi. Kararlılıkla mücadele ettiler. Örneğin direniş devam ettiği sırada silah zoruyla işbaşı yaptırılan tekel işçileri üretime başlamadılar, makine başlarında oturdular. Onların bu örnek dayanışması işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele azmini artırdı. İstanbul işçi sınıfı iş bırakarak, para yardımı yaparak tekel işçilerinin direnişlerine destek oldu. İşçiler direniş boyunca kendi güçlerine dayanarak mücadele ettiler. Faşist Tek Gıda-İş patronları direnişi açıktan kırmaya çalıştı. Gıda-İş patronları ise sinsice, işçiden yana gözükerek direnişi kırmaya, pasifleştirmeye çalıştılar.

Tekel işçileri bu mücadele sonucu birtakım haklarını aldılar. Esas talepleri arasında olan faşistlerin fabrikadan atılması talebi ise yerine getirilmedi.

Tekel işçileri kararlı mücadeleleri boyunca faşist generallerin, işverenin ve sendika patronlarının nasıl dize getirildiğini gördüler. Kendi güçlerini sınadılar. Kendi güçlerinin büyüklüğünü gördüler. Aynı zamanda bu mücadele tekel işçilerine her türden sendika patronunun yıkılmasının zorunluluğunu gösteren bir deney oldu. Bu direniş tekel işçilerini daha büyük mücadelelere hazırlanabilmek için eğitti. Sınıf dayanışmasının güçlü bir örneği oldu.

ANTALYA Antbirlik işyerlerinde direniş başladı

Antbirlik işçileri 1 Ocak günü direnişe başladılar. Direnişe geçen işçiler; can güvenliklerinin sağlanması, işten atılan arkadaşlarının geri alınması, silahlı faşistlerin işyerlerinden temizlenmesini istemektedirler.

İşveren Antbirlik'te işten attığı işçilerin yerine faşist militanları yerleştirmiştir. MHP'li faşistlerin son günlerde birçok fabrikada olduğu gibi Antbirlik'e de saldırıları artmıştır. Son olarak da Genel Müdürlüğü basan faşistler 1 şoförü öldürüp iki işçiyi yaralamışlardı. Antbirlik'e bağlı Aksu İplik Fabrikası işçileri faşist militanların, işyerlerine alındığını bir süre önce iki arkadaşlarının bu faşist militanlar tarafından öldürüldüğünü belirttiler. Faşist militanları işyerlerinden söküp atacaklarını ve diğer istekleri kabul edilinceye kadar direnişe devam etmede kararlı olduklarını açıkladılar.

5 bin işçinin başlattığı direniş Genel Müdürlük binasında çalışanların haricinde tüm işyerlerinde sürmektedir. İşçiler artık işverenin oyunlarına gelmeyeceklerini açıklayarak talepleri gerçekleşinceye kadar direnmede kararlı olduklarını bildirdiler.

Antalya'da tüm işyerlerinde işçiler, çeşitli meslekten emekçiler 5 Şubat'ta 2 saat iş bırakarak Antbirlik işçilerine dayanışmalarını bildirdiler. 10 bini aşkın işçinin 2 saat işi bırakmasıyla Antalya'da hayat durdu. Böylece işçi sınıfı, emekçiler birleşik mücadelenin, sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini veriyorlar.

ANKARA 7500 Belediye işçisi grevde

Ankara belediye işçileri Aralık ve Ocak ayı ücretlerini alamadılar. Bunun üzerine Genel - İş Sendikasına bağlı 7500 belediye işçisi greve başlamışlardır. Maaşlarının yanısıra toplusözleşmeden doğan haklarının daverilmediğini bildiren işçiler haklarını alıncaya kadar grevi sürdüreceklerini açıkladılar. İşçileri yokluğa ve sefalete iten yönetici sınıflar varolan haklarını da gaspetmeye çalışıyorlar. Ancak işçiler yönetici sınıfların bu alçakça girişimlerine karşı koyarak mücadele yolunu seçiyorlar.

YAŞASIN TARİŞ İŞÇİLERİNİN ŞANLI DİRENİŞİ!

22 Ocak günü polis ve jandarmanın fabrikaya girmek istemesi üzerine Tariş işçileri şalterleri indirdi, üretimi durdurdular. Tariş işçileri süngü ve cop zoru ile yönetmeye alışmış zalim iktidara böyle, sınıfına yaraşır bir tavırla karşı koydu. Ardından İzmir işçi sınıfı, İzmir'in emekçi halkı, gençliği sınıf dayanışmasının, birlikte mücadelenin güçlü bir örneğini gösterdiler. Tariş işçilerinin direnişi halka acı çektirmeye, zulmetmeye alışmış yönetici sınıflara iyi bir ders oldu. İşçi sınıfının emekçilerin güçlü dayanışmasının devrimci birliğinin gücünü gösterdi.

Yönetici sınıflar Tariş'te ne yapmak istiyordu ? Onların istediği Tariş'te büyük bir işçi kıyımı ve fabrikaya faşistleri yerleştirmekti.. Bunun için çok sayıda polis ve asker 22 Ocak günü Tariş'i kuşattı. İşletmelerde arama yapılacağını söylediler. Tabii bu bir bahaneydi. Onlar bu bahane ile

içeri girerek, ilerici, devrimci işçileri götürmeyi, arkasından yüzlerce işçiyi sokağa atmayı planlıyorlardı. Fakat Tariş işçileri bu oyuna gelmediler. Polisin arama yapmasına izin vermediler. Şalterler indirildi, üretim durduruldu. Direniş başlamıştı.

Tariş daha önceki yıllarda bir faşist karargah haline getirilmek istenmiş, birçok azılı faşist doldurulmuştu.

Faşistler terörle işçileri sindirmeye çalışmış, pek çok işçiyi yaralamışlardı. Fakat sonunda Tariş işçilerinin mücadelesiyle atıldılar. Şimdi yeniden aynı oyunlar oynanmak, yüzlerce işçi sokağa atılarak yerine faşistler yerleştirilmek isteniyordu.

Tariş işçileri bu oyuna sessiz kalmadılar. Çünkü onlar biliyordu ki, eğer sessiz kalırlarsa Tariş'e yerleştirilen faşistler, ordu ve polisin desteği ile İzmir işçi sınıfı ve halkının başına bela olacaktı. Bunun üzerine, işçiler, Tariş'in faşist karargah haline getirilmesine, işten atılmalara karşı yumruklarını sıktılar, birleştiler ve direnişe geçtiler. İplik ve yağ kombinasında kapılar kaynaklandı. Polisin saldırısı püskürtüldü.

Tariş'e faşistleri doldurma girişimi yalnızca Tariş işçilerine yönelmiş bir tehdit değildi. Bu nedenle İzmir emekçileri gençliği de seferber oldular. Ege Üniversitesi öğrencileri dersleri boykot ederek Tariş işçilerine yapılan saldırıları protesto ettiler. Onlar işçi sınıfı ile elele vererek yönetici sınıfları lanetlediler. Okul binasını sarmış olan jandarma ve polisle çatıştılar. Onların bu mücadelesi bütün halkın takdirini kazandı.

Devlet yetkilileri her zaman olduğu gibi işçilerin, emekçilerin devrimci protestosunu şiddete başvurarak ezmek için harekete geçti. Önce Tariş işçileri ile aktif bir dayanışma içinde olan Çiğli - Çimentepe halkını safdışı etmek emekçi halkın işçilere desteğini kesmek istiyordu. Bu nedenle de Çiğli - Çimentepe halkına panzarlerle ve kurşun yağdırarak saldırdı. Ancak sert bir cevapla karşı karşıya kaldı. Çiğli - Çimentepeliler ateşe ateşle karşılık verdiler. Barikatlar kurarak polisle çatıştılar. Polis bir kişiyi öldürdü ise de Çiğli'ye giremedi.

Yönetici sınıfların bu kanlı saldırısı bütün İzmir işçilerini öfkelendirdi. Belediye işçileri, sağlık emekçileri, Sümerbank işçileri işi durdurarak Tariş işçilerine desteklerini bildirdiler. Sınıf bilinçli işçiler komünistler bu mücadelenin daha ileri götürülmesi ve güçlenmesi için çalıştılar ve yönetici sınıflara teslimiyetçi tutumları teşhir ettiler. Böylece İzmir işçi sınıfının emekçilerinin dayanışması mücadele birliği sağlam bir şekilde örüldü. Mücadele güçlü olanın işçilerin kendi kolları, işçi ve emekçilerin dayanışması olduğunu gösterdi.

Devlet ve hükümet yetkilileri, vali, ordu komutanları, telaş ve çaresizlik içinde kaldılar. Onlar İzmir işçi ve emekçilerine boyun eğdirememenin hıncı içindeydiler. Tariş'te her gün işten atılanların listeleri gazetelere ilanla duyuruluyor, 8-10 yıllık işçilerin tazminatsız çıkışları veriliyordu. Bazı kombinalarda üretimin başladığı duyurusu yapıldığı halde, işbaşı yapan işçiler üretime geçmediler. Tariş İplik Kombinasının iki bin işçisi ise Tariş'ten tek bir işçi atılamaz, Tariş'te faşistlere yer yok diyerek direnişi sürdürdü, fabrikaya kimseyi sokmadılar.

Polis ve askeri birlikler günlerce Tariş'e yaklaşmaya cesaret edemediler. Her teşebbüs ettiklerinde işçilerin kararlı tutumuyla karşı karşıya gelip geri çekilmek zorunda kaldılar. Ancak Tariş onlar için bir çıban başıydı. Tariş işçi sınıfının dayanışmasının ve birliğinin sembolü, açlık, yoksulluk ve acı çeken emekçilere mücadele ve cesaret aşılayan bir kıvılcımdı.

13 Şubat günü onbini aşkın asker çok sayıda polis tanklar, panzerle donatılmış olarak fabrikayı kuşattı. Tam bir savaş hazırlığı içindeydiler. Tariş işçileri fabrikayı boşaltmamakta, canları pahasına direnmekte kararlıydılar. İşçiler, askerlere megafonla kardeşlerine kurşun sıkmamaları için çağrı yaptı Parababaları için kardeşlerinin kanını akıtmamalarını istediler. Askerler işçilerin bu kararlılığından ve çağrılarından etkilendi. Omuzu kalabalıklar komutanlar çaresizlik içinde kalmıştı.

Ancak DİSK yöneticileri hain yüzlerini burada da gösterdiler. Onlar direnişin kırılması konusunda yetkililerle anlaşmışlardı . Onlar karşı devrimci planlarını uyguladılar. İşçileri oyalayarak asker ve polisin fabrika içine girmesine yardımcı oldular. Polis ve jandarma işçileri teslim aldı.

Tariş direnişi kurşun ve cop zoruyla değil, DİSK yöneticilerinin alçakça komplosu yüzünden kırıldı. İşçiler DİSK yöneticilerine küfürler yağdırarak hınçla fabrikadan çıktılar.

Askerlerin bir kısmı işçilerin kararlı ve cesur tavrından etkilenmiş sarsılmışlardı.

Tariş direnişi işçi ve emekçi halkın mücadelesi güç kazandıkça, yönetici sınıfların en büyük baskı aracı ordunun nasıl çözülebileceğini parçalanacağını gösterdi. İran'da da devrim mücadelesi Şah'ın en seçkin birliklerinin işçi ve emekçiler karşısında tutunamadığını çözüldüğünü ortaya koymuştu.

Tariş direnişi silahların gücü ve DİSK yöneticilerinin alçakça oyunu yüzünden kırıldı. Fakat mücadele burada son bulmamıştı. İşçiler diğer kombinalarda da işbaşı yaptıkları halde üretime geçmediler.

Tariş direnişi, birleşmiş, örgütlü, kararlı eyleminin gücünü herkese gösterdi. Yönetici sınıflar İzmir'e sıkıyönetim ilân ederek işçi ve emekçilere baskıyı arttırmaya çalışıyor.

Tariş'te yönetici sınıfların baskılarına ve DİSK' in alçaklığına rağmen mücadele sürmektedir. İşçiler üretimi başlatmayarak direnişe devam ediyorlar.

Tariş direnişinin yaktığı mücadele kıvılcımı ateş almaya devam ediyor. İzmir'de Tariş'in boşaltılmasını binlerce işçi işi durdurarak aynı gün protesto etti. Belediye işçileri sağlık emekçileri banka memurları greve gittiler. Ege Üniversitesi öğrencileri dersleri boykot etti. Çiğli - Çimentepe, Gültepe halkı polisle çatıştı. İzmir'i öfke dalgası sardı.

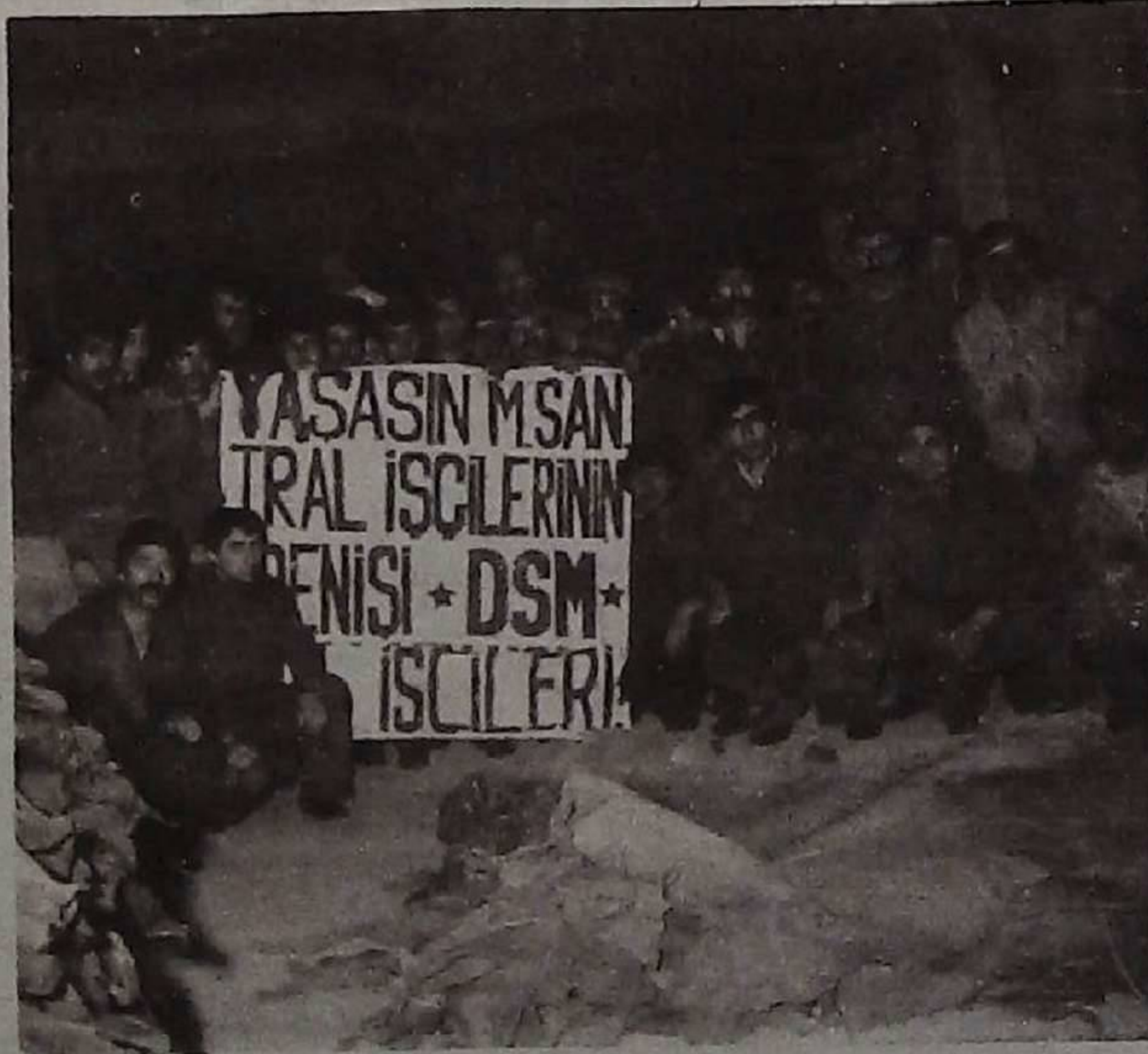
Şimdi yönetici sınıflar Tariş'te geçici olarak duruma hakim olmakla övünüyorlar. Ne var ki bu işçi sınıfı ve halkın mücadelesinden duydukları korkuyu gizlemek içindir. Onlar Tariş'te ateşin üzerine oturdular.

Tariş işçilerinin şanlı mücadelesi bir kez daha bütün işçilere, emekçilere, başı dik ve onunla yaşamak için mücadeleyi, birleşik devrimci mücadeleyi öğretiyor. Tariş işçilerinin gösterdikleri kararlılık ve örnek sınıf dayanışması özgürlük mücadelesinde her zaman cesaret ve boyun eğmezlik örneği olarak kalacaktır

Patrona ve Teksif'e karşı:

MENSUCAT SANTRAL İŞÇİLERİ DİRENİYOR

Mensucat Santral'da 5000 işçi direnişe başladı. Teksif patronları imzaladıkları grup sözleşmesini işçilere kabul ettirebilmek için işçileri mecburi izine çıkardı. Arkasından 3 işçiyi ve sonra da 60 işçiyi işten attı. Mensucat Santral işçileri işveren ve sendika patronlarının bu alçakça saldırısına boyun eğmeyerek direnişe geçtiler. Direniş sırasında DSM'li işçiler şu talepleri ileri sürdüler ve bütün işçiler bu talepler etrafında toplandılar. İşten atılanların geri alınması, direnişten sonra işçilerin işten atılmaması, direniş sırasında geçen zamanın ücretlerinin ödenmesi, faşist Teksif'in istediği 1400 TL.'nin verilmemesi, son zamlardan sonra bir hiç olan toplusözleşmeye ek protokol imzalanması. Bu taleplerin gerçekleşmesi için tüm işçiler mücadele ediyorlar.

İşçilerin sınıf dayanışması gelişiyor..

KAZLIÇEŞME DERİ İŞÇİLERİ DAYANIŞMA GREVİ YAPTI

5 Şubat'ta Kazlıçeşme'deki Deri fabrikalarında yaklaşık 3000 işçi direnişteki Mensucat Santral işçilerini desteklemek için 4 saat işi bıraktılar. İki büyük deri fabrikasında DSM'li işçiler, işçilere direnişin amacını belirten bir konuşma yaptı. Daha sonra DSM'li bir grup işçi Mensucat Santral önüne yürüyerek gösteri yaptı. Mensucat Santral işçilerinin yanında olduklarını bildirdiler.

İşçilerin sınıf dayanışmaları güçleniyor. Deri işçilerinin sınıf dayanışması, işçi sınıfının kapitalist sömürüye boyun eğmeyerek sınıf kardeşleriyle çıkarlarının bir ve aynı olduğunu kavraması, kapitalistlerin yüreğine korku salıyor.

Sendikal haklara yeni bir saldırı

YÖNETİCİ SINIFLARIN SENDİKAL FAALİYETİ VE SENDİKAL HAKLARI KISITLAYAN KARARI: İŞÇİLER DAYANIŞMA AİDATI ÖDESELER BİLE TOPLUSÖZLEŞME ÖNCESİ HAKLARDAN YARARLANAMIYOR

Geçtiğimiz günlerde faşist AP hükümeti "Dayanışma Aidatı" ile ilgili bir genelge yayınladı ve eskisini iptal etti. Yayınlanan yeni genelgeye göre; Bir işyerinde yetkili olan sendikaya üye olmayan işçiler, dayanışma aidatı ödeyerek sadece toplusözleşmenin imzalandığı tarihten sonraki haklardan yararlanabilecekler. Toplusözleşme görüşmelerinin başladığı tarihten sözleşmenin imzalandığı tarihe kadar geçen süre için sağlanan haklardan ise yararlanamayacaklar. Hükümetin iptal ettiği eski uygulamaya göre ise işçiler yetkili sendikaya üye olmasalar dahi dayanışma aidatı ödedikleri zaman bu süre için sağlanan haklardan yararlanabiliyorlardı. Hükümet bunu ortadan kaldırmıştır.

Bu değişiklik ile hükümet neyi yapmak istiyor ? Herkesin bildiği gibi bizde toplusözleşme görüşmeleri aylarca sürer hatta bir yılı aştığı bile olur. Patronlar ' toplusözleşme görüşmelerini sonuçlandırmak için hiç acele etmezler, işçileri düşük ücretlere razı etmek için görüşmeleri uzattıkça uzatırlar. Eh, işçinin menfaati için çalışmayan burjuva sendikalar da acele etmezler. Onlar kapalı kapılar arkasında patronla elbirliği yapar, sonra işçilerin karşısına çıkıp çok direttik ama patron kabul etmiyor, verilene razı olmaktan başka çare yok derler. Tabii işçiler, patronla, sendika yöneticilerinin neler yaptıklarını, neler konuştuklarını bilmedikleri için, hayır sen yalan söylüyorsun diyemezler. Böylece aylar geçer ve sözleşme imzalandığı zaman elde edilen ücret artışı az bile olsa yekun fazla tutar. İşte hükümetin yayınladığı yeni karara göre bu geçen süre için sağlanan hakları ancak işçi sendikaya üye olursa elde edebilecek.

Burjuva sendikacılar bu yeni kararı destekliyor ve şöyle diyorlar ; sendikal mücadeleye katılmayan işçinin sözleşme öncesi haklardan yararlanma hakkı da olmamalı. Böylece görünüşte sendikal mücadeleden yana bir tavır takınılıyor. Gerçekte ise bu karar zaten sınırlı, kısıtlı olan sendikal hakları, işçilerin serbestçe sendika seçme imkânını daha çok sınırlama amacını taşıyor.

Şüphesiz ki her işçi tezgahın başına yeni geçmiş bile olsa ekonomik çıkarlarını koruyan sendikaya üye olacaktır. Peki, hükümet yetkililerinin acelesi nedir, neden işçinin haklarından yararlanmak için ille de yetkili sendikaya üye olması şartını getiren bir karar çıkarmıştır ?

Acaba hükümet yetklilileri işçinin haklarını işçiden çok mu düşünüyorlar ? Hükümetin işçilerin yararına tek bir iş yapmazken, devamlı işçileri ezmeye çalıştıklarını biliyoruz. Bunlardan bir tanesi de faşist hükümetin "irade beyanı" uygulamasını iptal eden kararıydı. Hükümet bu kararla zaten çok kısıtlı olan özgürce sendika seçme hakkını tamamen ortadan kaldırmıştı. İşte son karar da hükümetin sendikal faaliyeti kısıtlayan, özellikle de Türk - İş'i güçlendirme çabalarının yeni bir adımıdır.

Çünkü işçiler istedikleri sendikayı serbestçe belirleyemiyorlar. Referandum yasaktır. Hatta işçinin hangi sendikayı istediğini mahkeme önünde söylemesi, "irade beyanı" yoluyla yetkili sendikanın tesbiti bile kaldırılmıştır. Sahte üye fişleri, aylarca süren mahkemeler dalavereler ile işçilerin serbestçe sendika seçme imkanı yok edilmiştir.

Bu durumda işçilerin çoğunluğunun istemediği bir sendika işçilere rağmen işyerinde yetkili olabilir. Kapitalistlerin kendi çıkarlarını korumak için en elverişli gördükleri sendika Türk - İş'tir. Çünkü o patronçıkarlarınınen açık ve en pervasız savunucusudur. İşte bu nedenle "irade beyanı" uygulamasının iptal edilmesi kararı gibi, son hükümet kararı da patron çıkarlarının en azgın savunucusu olan Türk - İş'i güçlendirmeyi amaçlamaktadır.

Bu uygulamanın nasıl olacağını bir örnekle açalım. Diyelim ki bir işyerinde işçilerin istemediği bir gerici sendika sahte üye fişi ile mahkemelere para yedirerek v.b. gibi yollarla yetki aldı. Ardından patronla anlaşıp çok düşük bir sözleşme ile işçileri ucuza sattı. Bu durumda o sendikayı istemeyen işçi üye olmadığı takdirde sözleşme süresince alınan çok düşük haklardan bile yararlanamaz. Eğer açlık galip gelirse, o zaman işçi istemediği halde sendikaya üye olacaktır. Bu durumda da ekonomik haklarını tutarlı bir şekilde savunan başka bir sendikaya geçmekten vazgeçmiş olacaktır.

Hükümetin patronlar ve burjuva sendikalar yararına yapmak istediği de budur ; işçilerin ekonomik sosyal haklarını savunan sendikalara geçme, sendikal mücadele vermesini engellemek, ekonomik hakları çiğneyen burjuva sendikaları güçlendirmek. Onlar işçilere şu tehdidi savuruyor; ya sendikamıza üye olarak daha yüksek haklar elde etmekten vazgeçersiniz biraz kırıntıyla yetinirsiniz; ya da açlıkla uslanırsınız.Biz sizi bezdirmek için toplusözleşme görüşmelerini aylarca uzatacağız ve üye olmadığınız takdirde bir kuruş koklatmayacağız. Onlar işçilerin uzun süre yarı aç çalışmaktansa biraz kırıntı ile gözünün boyanmasına razı olacağını sanıyorlar.

Ama bu hergele sürüsü; yanılıyor, çünkü işçiler patron uşağı sendikaları alaşağı etmek için bir süre açlığa seve seve katlandılar, nice kahramanca mücadele verdiler. Onlar ömür boyu aç kalacağımıza, bir kere toptan aç kalalım ve bu hergele sürüsüne dünyanın kaç bucak olduğunu öğretelim dediler.

15 - 16 Haziranı hatırlatmak yeter. İşçiler 16 Haziran da dünyanın kaç bucak olduğunu yönetici sınıflara gösterdikten sonra, sendikal hakları kısıtlayan pek çok yasa iptal edildi. Geri alınan yasalar içinde bugün Demirel hükümetinin uygulamaya yeniden koyduğu "dayanışma aidatı" ile ilgili yasa da vardı. 1970 yılına kadar işçi ancak yetkili sendika razı olursa, dayanışma aidatı ödeyerek sözleşme süresinde alınan haklardan yararlanıyordu. 16 Haziran direnişinden sonra bu yasa iptal edildi ve yetkili sedikaya üye olmadan sadece "dayanışma aidatı" ödeyerek bütün haklardan yararlanma hakkı kabul edildi.

Yönetici sınıfların zaten sınırlı, sulandırılmış olan sendikal hakları daha da kuşa çevirmelerinin amacı bellidir ; işçilerin ekonomik haklarını savunan sendikaları, güçsüz düşürmek, işçileri burjuva sendikalara boyun eğdirmektir. Son çıkarılan karar da bu yöndeki uygulamaların bir parçasıdır.

Çeşitli kapitalist ülkelerde yönetici sınıflar işçileri burjuva sendikalara boyun eğdirmek için açlık ve işsizlik tehdidine başvururlar. Örneğin ABD'de şöyle bir uygulama vardır. İşyerine işçi olarak giren bir kimse, (30 gün olan bir deneme süresi sonunda) yetkili sendikaya üye olmak zorundadır aksi halde işyerini terketmeye mecburdur. Yönetici sınıflar ülkede tek bir burjuva sendikayı rakipsiz hale getirerek ve bu tür yollarla işçi sınıfını ekonomik bakımdan baskı altında tutmaya çalışmaktalar.

Türkiye'de sendikal haklar çok uzun ve zahmetli bir mücadele ile kazanıldığı, işçi sınıfının mücadelesi ilerlediği için yönetici sınıflar bu haklara doğrudan ve tümüyle saldırmaya cesaret edemiyor. Ancak böyle sinsi bir şekilde zaten kolu kanadı kırpılmış olan hakları biraz yolmaya , sınırlamaya bakıyor. Ancak onların gönlünde yatan sendikal hakları, iyice ortadan kaldırmak, sendikal faaliyeti sınırlamaktır. Hükümetin son yayınladığı genelge bu amaca yönelik bir uygulamadır. İşçiler bu çabayı yönetici sınıflara ve burjuva sendikalara karşı, sendikal faaliyetin önündeki engellerin temizlenmesi için, serbestçe sendika seçme hakkı, referandum için mücadele ederek [illegible] bilirler

AÇIKGÖZ MESS PATRONLARI

Herşeye büyük miktarlarda zam yapıldıktan sonra tatlı karlarının düşünü kuran MESS patronları işçileri de pek gözettiğini ortaya koymak için çareler düşündü. MESS Gazetesi bağıra çağıra asgari ücret vergi dışı bırakılmalıdır diye yazıyor. MESS patronlarının ne yağlı domuz olduğunu biliriz. Onun bu önerisi de şirin yüzünü, şirin gösterme çabasından başka birşey değil.

Önce bir bakalım; MESS'in işçiler için bunca çırpınması nedir ? Asgari ücret vergi dışı bırakılırsa işçilerin eline geçen 1250 liracıktır. Bu işçi ailesinin dişinin kovuğunu bile doldurmayacaktır. Çünkü bir kilo etin fiyatı 300 liradır. Herşeyin fiyatı, 2-3 misline fırlamıştır. Üstelik fiyatlar gün gün artmaya hâlâ devam ediyor.

MESS'in ve faşist Demirel hükümetinin işçilerin durumunu düzeltecek tedbirler olarak gösterdiği asgari ücretin vergi dışı bırakılması bir göz boyamadan başka birşey değildir. Çünkü bu artış 1250 lira yiyecek yakacak fiyatlarının artışını karşılamaktan cok uzaktır. Onlar bu aldatmacayı gürültüyle ilan ediyorlar. Anlaşılan , işçilerin uzaktan gelen davulun sesiyle avunacaklarını sanıyorlar

MESS patronlarının gazetesi böylece, yani asgari ücret vergi dışı bırakılırsa, vergi adaletinin sağlanacağını söylemeyi ihmal etmemiş. Bir kere MESS'in karları milyonları bulur. Kaçırdıkları vergi de caba. Hal böyle iken 1250 TL. ile adaletin sağlanacağını söylemek ancak MESS gibi kalın enseli ikiyüzlülere yaraşır.

MESS'in bu işçi dostu pozuna bürünme çabası, gerçekte kapitalistlerin ne işçi düşmanı olduklarını gösteren bir örnektir. Onlar işçileri soyup soğana çevirmekle kalmıyor üstelik böylece işçi ile patron arasında adalet sağlandı diyorlar.Sizi kan emiciler,sizi ! İşçiler hayat şartlarının gerçek bir yükselişini talep ediyorlar. Bunun için bazı kuruntular ve aldatmacalarla avunmak değil mücadelenin gerekli olduğunu biliyorlar. MESS patronlarının çırpınması ise işte bu mücadeleyi önlemek içindir

KIDEM TAZMİNATI OTUZ GÜNDE SINIRLANDIRILMAK İSTENİYOR

Yönetici sınıflar Demirel hükümeti aracılığı ile kıdem tazminatını 30 günde sınırlandırmaya çalışıyorlar. Bu işçi haklarına yeni bir el atmadır. Çünkü işçiler kıdem tazminatlarını mücadele ederek 30 gününün üzerine, hatta 55 - 60 güne çıkarmayı başarmışlardır. İşte patronlar işçilerin mücadele ederek kazandığı bu hakka yeniden göz diktiler , yaşama şartlarının zaten inanılmaz bir şekilde kötüleştiği bugünkü şartlarda, patronların bu kazancı da geri alma teşebbüsü işçileri biraz daha soymak, açlığa, erken ölüme itmektir. Onlar için işçilerin hiçbir değeri yok. Patronun gözünde işçi istediği kadar çalıştırabileceği, eskidiği zaman da kaldırıp hurdaya atacağı bir makine basit bir aletten başka birşey değil. Patronlara göre işçiler yaşlandığında, iş göremez hale geldiğinde ölüme, açlığa terkedilmelidir. Kıdem tazminatını 30 günde sınırlandırma teşebbüsü onların böyle düşünmelerinin sonucudur.

Kıdem tazminatı nedir; işgücünün yıpranmasına karşılık, işçinin giderek iş göremez hale gelmesi durumunda ancak belli bir süre yaşamını sürdürmesine yarayan bir paradır. İşçi belli bir yaşa kadar iş görebilir. Üstelik ağır çalışma koşulları pek çok işçiyi erkenden yıpratır, eskitir. İşçi eskiyince bir tarafa atılan bir makine değildir. Onun yaşlılık işgörebilme yeteneğini kaybetmesi ya da sakatlanması durumunda belli bir güvencesi olmalıdır.

Sık sık işten atılmalar nedeniyle işçi çalıştığı yılların çok azından tazminat alabilir. Patronlar işçileri fazla çalıştırmak istemez. Sürekli işçi değiştirerek, eskileri atıp yeni işçi alarak fazla tazminat ödemekten kurtulur. Hele bazı işkollarında, örneğin tekstil işkolunda patronlar belli aralıklarla sürekli işçi çıkarır, eğer işçi işe yeni girmiş gibi çalışmayı kabul ederse işe alınır. Böylece 12 yıllık bir işçiyi 3 yıl çalışmış gibi gösterir ve 9 yılın tazminatını gaspeder.

Peki bugün kıdem tazminatını 80 günde sınırlayarak patronların cebe atmak istediği ne kadardır ? Bunu bir örnekle anlatalım. Diyelim ki 10 bin lira brüt ücret alan bir işçinin kıdem tazminatına esas olan günlük ücreti brüt 577 lira olsun. Kıdem tazminatını ise 50 gün kıdemini ise 10 yıl kabul edelim. Bu durumda kıdem tazminatı

577 x 50 x 10 = 288.500 TL. olacaktır. Kıdem tazminatı 30 günle sınırlandığı zaman

577 x 30 x 10 = 173.100 TL. olacaktır.

Patronun cebe indireceği miktar :

288.500 – 173.100 = 115.400 TL. dır.

Aynı ücret üzerinden bir de 24 yıllık bir işçinin kıdem tazminatını hesaplayalım :

50 gün üzerinden :

577 x 50 x 24 = 692.400 TL.

30 gün üzerinden

577 x 30 x 24 = 415.440 TL.

Aradaki fark :

692.400 – 415.440 = 276.960 TL.

Yani işçi 276.960 TL. eksik tazminat alacaktır.

Görüldüğü gibi partonlar kıdem tazminatının yarıya yakın bir miktarına göz dikmiştir. Onların gasbettikleri her miktar işçinin bir süre daha açlıkla pençelesmesi ve biraz daha erken ölmesi demektir. Patronlar, açgözlüklerine gerekçe olarak kıdem tazminatlarının çok büyük bir miktar olduğunu aşırı kaçtığını ileri sürüyorlar. Onların aşırı buldukları kıdem tazminatı, örneğin 4 kişilik bir işçi ailesinin 24 yıllık çalışmasının karşılığında sadece 2,5 yıllık masraflarını karşılayabilir. (çocuklarının eğitim masrafları hariç) Peki 2,5 sene sonra ne olacaktır. İşçi ve ailesi 3 aylıkla geçinmeye çalışacak, daha doğrusu açlık ve sefaletle pençeleşecektir. Patronun hesabı 24 yıllık çalışmanın karşılığını 2,5 yıldan daha aza 1,5 yıla indirmektir. Demek ki patronun cebine gidecek her kuruş, işçinin hayatından çalınmış oluyor.

Her ne kadar işçi için tam bir güvence olmasa da kıdem tazminatı işten atılma, çalışamaz duruma gelmeye karşılık kazanılmış bir haktır. İşçiler bunun 30 günle sınırlanmasına izin veremiyecekleri gibi bunu elden geldiğince yükseltmek için çalışmalıdırlar.

Kapitalizm çıraklara ne veriyor

HER TÜRLÜ ANGARYA, DAYAK, KÜFÜR

Geri bir kapitalist ülke olan Türkiye'de çocuk emeği vahşice sömürülmektedir.

Kapitalizmin önemli ölçüde gelişmesine rağmen Türkiye'de küçük ve orta üretim yaygındır. Sanayinin gelişmesiyle iş basitleşmiştir. Kapitalistler bu yüzden daha çok kadın ve çocuk emeğini sömürürler.

Kapitalistler için kadın ve çocuk emeği daha kârlı bir iştir. Daha az ücretle aynı işi yaptırmaktadırlar.

Çocuk emeği daha çok 50-100 arasında işçi çalıştıran atölyelerde, bükme ya da dokuma tezgahları gibi küçük işletmelerde kullanılmaktadır. Çıraklar her türlü sosyal güvenceden yoksundurlar. Çoğunlukla sigortasızdırlar, sendika yoktur. Çalışma şartları oldukça kötüdür. Ufak tezgahların bulunduğu işyerleri ışıksız, loş, sağlığa oldukça zararlıdır. Bu işyerlerinde en ağır şartlarda çocuk işçiler 12 - 16 saat - kadar çalıştırılıp gülünç bir ücretle razı edilirler. Zihnen ve bedensel olarak en özgürce gelişmesi gereken yaşlarda çocuklar kapitalizmin vahşi sömürüsü altında ezilirler.

Okul sıralarından koparılıp alınan çıraklara en ağır sağlıksız koşullarda yetişkinlerin yapabileceği işler yaptırılır.

Kapitalizm çocuk emeğini gerekli kılmaktadır. Çünkü hızla artan hayat pahalılığı karşısında ailede tek ferdin çalışması yetersizdir.

Bu iğrenç durum daha okul yüzü görmemiş çocukları bile çalışmaya zorlar. Bu zorunluluk kapitalist patronların çocuk ve genç işçilere olan talebiyle birleşince üretimde yer alan çocukların sayısı hızla artar. Karın tokluğuna günde 12 - 16 saat kadar çalıştırılan çıraklar en doğal hakları olan dinlenme, uyku, eğitim vb. den yoksundurlar. Çoğu kez pazar günleri de çalıştırılır. Senelik izinleri yoktur.

Kapitalist patronların çocukları vahşice sömürmesi yetmiyormuş gibi her türlü küfür, angarya vb. ile aşağılanmakta, horlanmaktadır. Orta ve küçük işletmelerde dağınık durumda çalışan çıraklar her an işten atılma tehdidi ile karşı karşıyadır. Hatta bu azgın sömürü ve her türlü keyfilik çıraklık yasası ile meşrulaştırılmıştır. Çıraklar kapitalist sömürünün üzerlerindeki ağır yüklerini atmak için, çalışma şartlarının düzeltilmesi için başkaldırmakta, taleplerini dile getirmektedirler. 8 saatlik işgünü, çıraklar üzerindeki her türlü baskı, küfür, angarya vb. nin kaldırılması, sigorta, sendika, senelik izin, hafta tatili çırakların başlıca talepleri arasındadır.

Ancak çıraklar bu talepleri gerçekleştirmek için örgütlenmelidirler. Orta ve küçük işletmelerde dağınık durumda çalışan çırakların taleplerini elde etmeleri zordur. Ama diğer sınıf kardeşlerinden destek almalı, sanayi işçilerinden öğrenmelidirler. Bu azgın sömürüye karşı ancak inatçı, sebatkâr bir mücadele çırakların taleplerine cevap verir.

Tunceli YSE : Bir günlük uyarı direnişi yapıldı

Tunceli YSE - İş Sendikasına bağlı işçiler toplusözleşme sonucu doğan ücret farklarının ödenmesi için mücadeleye atıldılar. Köyişleri Bakanı Ahmet Karayiğit yetkiyi YSE-İş'ten alıp bağımsız sendikaya verdi. Hükümetin asıl amacı YSE işçilerinin mücadele sonucu elde edilen haklarını gaspetmekti.

İşçilere toplu sözleşme sonucu doğan ücret farkları ödenmedi. İşçiler işveren Hıdır Almak'tan haklarını istemeye gittiler. İşçilerin bu haklı talepleri reddedilerek dışarı atıldılar. Bunun üzerine işçiler işyeri lokalinde geçen Aralık ayında bir toplantı düzenlediler. İşveren Hıdır Almak'ın işçilere karşı olan tavrı açıklandı. Haklarının ancak birleşerek, mücadele ederek alınacağı belirtildi.

Yapılan toplantıda genel kurula DSM taraftarı işçiler bir önerge verdiler. Bu önerge tüm işçiler tarafından kabul edildi.

Önergede kazanılmış hakların alınması, faşist hükümetin son çıkardığı faşist yasa tasarıları ve bunlara karşı mücadele edilmesi gerektiği açıklandı.

DSM'li işçilerin verdikleri önergede ayrıca şöyle bir çağrı yapılmıştır :

''İşveren Hıdır Almak'ın bu gerici tavrına ve faşist Demirel hükümetine karşı birlik ve beraberlik içinde mücadele edilmeli ve ücret farklarımızı almamız için aşağıdaki mücadele yöntemi etrafında hareket edilmelidir.

Önce sendika ve işçilerden oluşan bir komite oluşturulmalı. Haklar verilmezse 1 günlük uyarı direnişi (işi yavaşlatma) yapılmalıdır. Eğer yine bu haklarımız verilmezse grev ve direniş kararı alınmalıdır.'' Ve işçiler işi yavaşlatma eylemini yaptılar. Bu mücadele sonucu işveren işçilerin ücret farklarının ödenmesi için işçilerden mühlet istedi. Eğer bu haklar ödenmezse işçiler grev kararı alacaklarını işverene bildirdiler.

Tunceli YSE'den
DSM taraftarları

Kazlıçeşme Deri fabrikası

ARTAN BASKILARA KARŞI BİR SAATLİK DİRENİŞ YAPILDI

Kazlıçeşme deri işyerlerinde yakında başlayacak olan toplusözleşme görüşmeleri mazot yokluğu vb. sebeplerle geçiştirilmeye çalışılıyor. Patronlar dışarda yüzlerce işsiz bulunduğundan işçileri asgari ücretle çalıştırmakta, işçilerin en ufak kıpırdanışında onları işten atmakla tehdit etmektedir. Patronlar işçilerin sessiz köleler olmasını istemektedir.

Kazlı'da bir fabrikada 1 işçinin işten atılması ile gelişen olaylar, bir saatlik işi bırakarak, kapitalistlere bir ders vermekle sonuçlandı.

Hiçbir suçu olmadığı halde işten atılan işçi sendikaya başvurarak haklarının alınmasını istedi. Bunun üzerine sendika başkanı ile birlikte işyerine gittiğinde, sendikacı işçiyi neden attığını soruyor. Patronda şöyle cevap veriyor : ''Atarım, atarım sana ne'' diyerek sendikacıya tavır takınıyor. Aslında işçiden yana olmayan, işçilerin sınıf çıkarlarını savunmayan sendika patronları, toplu sözleşme ve sendika delege seçimlerinin yaklaşması nedeniyle işçiden yana görünerek patronu tavır takınmak zorunda kalmıştır. Bunun sonucu işverenle yumruklaşmışlardır.

Olay üzerine işveren kendilerinin bekçileri olan karakola başvurarak sendikacının tutuklanmasını sağlıyor. Sendikacının dövülmesi ve tutuklanması (sendikacı işçiden yana olmasa bile) tüm Kazlı işçisine yapılmış bir davranış olarak değerlendirildi. 19 Ocak'ta bir grup işçi, işçinin atıldığı işyerinin önüne yürüyerek sloganlar attılar.

Baskılar Kazlı Deri Fabrikasında olduğu gibi Kazlı işçilerinin oturduğu Z.Burnu semtinde de (Özellikle Şabanağa, Yenidoğan, Yeşiltepe) yoğunlaşmıştır. Geceleri evler basılmakta hiç suç delili bulunmadığı halde karakola götürülerek işkence edilmektedir. Evler olduğu gibi günün her saatinde kahveler de basılıyor. Kahvede oturanlar dövülüyor, ya da karakola götürülerek işkence ediliyor. Yine bu baskınların birinde 20 Ocak Pazar günü Yenidoğan semtinde faşist diktatörlüğün resmi güçleri bir kahveyi basarak içinde sendika sekreterininde bulunduğu 20 - 25 işçi ve Kahvede oturan halkın tümünü karakola götürerek sorguya çekmiş, 8 kişiyi işkencehanelerde tutmuştur.

Revizyonist sendika patronu kendisinin dövülmesi ve sekreterin tutuklanması üzerine ertesi gün işçileri bir saatlik direnişe çağırdı. Bir DSM'li işçi yapılacak direnişin sendika patronunun dövülmesi, sekreterin tutuklanması ile sınırlı kalmaması gerektiğini, zaten sendikacıların işçilerin haklarını savunmadığını belirterek yapılacak direnişin önümüzdeki mücadeleler açısından bir deney olacağı, bunun için yapılması gerektiğini vurguladı. Yapılacak direnişin yeni çıkartılmak istenen baskı yasalarını, Z.Burnu'nda artan polis, jandarma terörünü protesto etmesi gerektiğini vurguladı. 22 Ocak Salı günü 30'a yakın işyerinde direnişe geçildi. Ve biz DSM'li işçiler direnişte aktif olarak yer aldık.

Kazlı'dan DSM'li işçiler

Üsküdar Tekel Yaprak Açma Fabrikası

20 YILDAN BERİ İLK DEFA DİRENİŞE GEÇTİK

Geçtiğimiz günlerde 5 - 6 - 7 - Ocak) işyerimiz olan Üsküdar Tekel Yaprak Açma Fabrikasında bir direniş oldu. Direnişin amacı diğer tekel işyerlerindeki direnişi desteklemek, faşistlerin baskısı ve kadınlar üzerindeki burjuva yoz ahlaksızlığına karşı çıkmak, kaloriferlerin yanması, bozuk çıkan yemeklerin düzeltilmesi, iş saatlerinin kısaltılarak cumartesi günlerinin tatil kabul edilmesini sağlamaktı.

Direnişe azınlıkta olan erkek bölümü ve bir kaç tane patron uşağının haricinde işçilerin çoğunluğu katıldı. İşyerimizde yetkili olan faşist Tek Gıda - İş patronları senelerden beri böyle bir direnişle ilk defa karşılaştılar. Şaşkına dönen yöneticiler yemek yemeyen işçilere saldırmaya çalıştılar. Biz işçilerin kararlı tepkisi üzerine geri çekilmek zorunda kaldılar. Ve sonra da ''sizi yeni işçiler kışkırtıyor'', ''kim sizi kışkırtıyorsa bize söyleyin'', ''bugüne kadar siz böyle birşey yapmadınız'' diyerek işçilerin birliğini bozmaya çalıştılar. Sendika patronları eski işçilerden şu cevabı aldı :

''Hayır 'burada bizi kimse kışkırtmıyor. Bugüne kadar uyuttunuz, alınterimizi sömürdünüz, artık bizi kandıramazsınız. Biz bundan sonra hertürlü sömürüye boyun eğmeden, işyerimizdeki yoz, uyuşturucu ahlaksızlığa karşı kararlı bir şekilde mücadele edeceğiz'' diyerek faşist sendikacılara hakettikleri cevap verildi.

Ayrıca çalışmaya devam eden erkek işçileri sopalamaya gittik, hepsi de kaçtı.

Direnişin bizce önemi kaloriferlerin yanması ve yemeklerin düzelmesi gibi bazı haklarımızdan çok 20 yıldan beri böyle bir direnişin ilk defa yapılmasıdır. Faşist Tek Gıda - İş'in ve Üsküdar faşistlerinin tüm baskılarına rağmen direniş Perşembe gününden, Pazar gününe kadar sürdü. O güne kadar geri olan mücadele birliğimiz direnişle pekişti.

Biz faşist Tek - Gıda - İş'i yıkmaya ve DSM bayrağını yükseltmeye kararlıyız.

Üsküdar Tekel'den
DSM'li bir grup işçi

Bursa Uludağ Faşist Maden-İş'in düzenbazlıkları

İşyerimizde yetkili olan faşist Maden - İş Sendikasıdır. Dört yıldan beri yetkili olan faşist Maden - İş bugüne kadar işyeri toplusözleşmesi yapmamıştır. İki yıllık mücadele sonucu yetkiyi Bağımsız - Maden - İş Sendikası aldı. Toplu sözleşme dönemine gelindiği sırada faşist Demirel hükümetinin iktidara gelmesiyle yetki Bağımsız Maden - İş'ten alınarak faşist Maden - İş'e verildi. Faşist Maden - İş devrimci işçilere sürekli baskı uyguluyor. Fakat biz devrimci işçiler, faşist Maden - İş'e karşı korkmadan, yılmadan mücadele veriyoruz.

Bundan önceki toplusözleşme döneminde kasada toplam 11 milyon lira para vardı. Ayrıca işçiden her ay 180 lira para kesiliyor. Bugün ise kasada 5 kuruş para yok. Ayrıca 5 ay önce iş kazası sonunda ölen arkadaşımız Şaban Coşkun'a işçilerden 500 bin TL. para kesildi. Kesilen para ölen arkadaşımızın ailesine verilmedi. Bu parayla sendika patronları gazino ve pavyonlarda kendi köpeklerine ziyafet çektiler.

İşyerimiz Bursa'dan 30 km. uzaklıktadır. Uludağ bildiğiniz gibi mahrumiyet bölgesidir. Ne yol, ne de mahrumiyet parasını alabiliyoruz. Üstelik haftada birgün evimize gelebiliyoruz. Geriye kalan haftanın 6 günü ise işyerindeyiz. Hiç bir eğlence yerimiz yoktur.

Uludağ'dan DSM'li İşçiler

Diyarbakır SSK Sağlık emekçileri

Diyarbakır S.S.K.'da sağlık işçilerinin Faşist Sağlık - İş Sendikasına karşı mücadelesi gelişiyor. Bu faşist sendika Türk - İş'e bağlıdır.

SSK işçileri sağlık emekçilerinin sırtından yıllardır saltanat süren faşist Sağlık - İş Sendika patronlarını başlarından atmaya kararlıdır. Bu amaçla kendi aralarında toplantılar yapmaktadırlar. Bir kısım işçiler Devrimci Sağlık - İş Sendikasına geçmeyi düşünmektedir. Ancak toplantılara katılan DSM'li işçiler Sağlık - İş ve Devrimci Sağlık - İş sendikalarının burjuva sendikalar olduğunu teşhir etmekte, işçileri sınıf sendikalarını yaratmak için DSM çatısı altında birleşmeye, sendikal mücadelelerini DSM etrafında vermeye çağırmaktadır.

Sağlık işçileri DSM etrafında birleşmelidirler. Çünkü bir burjuva sendikadan diğerine geçmek, işçilerin isteklerine çözüm getirmez.

Nuh Gıda işçileri grevde

Ankara'da Nuh Gıda'nın üretim fabrikasında ve İstanbul'daki 3 dağıtım merkezinde (Topkapı, Yeldeğirmeni, Eminönü) çalışan işçiler 24. 12.1979 tarihinde bir takım sosyal haklar için greve gittiler. Ankara'daki fabrikada yetkili olan Faşist MİSK işçileri imzaladığı toplusözleşmeyle patrona sattı ve grev sona erdi. İmzalanan toplusözleşme ile işçiler 4200 liraya köle edildi. İstanbul'daki 3 dağıtım merkezinde ise grev sürüyor. Bu işyerlerinde DİSK'in Sosyal - İş Sendikası yetkili durumda. Patron buradaki işçileri MİSK'e üye olmaya çağırıyor. Ancak işçiler faşist MİSK'in patron sendikası olduğunu kavramışlar. DİSK'in diğer işkollarında işçileri nasıl sattığını da gören işçiler, Sosyal - İş Sendikasının ''Sosyalizm'' ''İşçi sınıfı'' maskeleri hakkında tereddüt içindeler.

Yeldeğirmeni'ndeki dağıtım merkezinde çalışan işçilerle ilişki kuran DSM taraftarları, işçilere her türden sendika patronunun gerçek yüzünü kavratmaya çalışıyorlar.

DSM'li İŞÇİLER

Devrimci Sendika Muhalefeti 15. Günlük Siyasi Gazete, Sahibi: Yılmaz Arıkan, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Mehmet Ali Yanmaz, Yönetim Yeri: Kemeraltı, Hacılar İşhanı Kat: 2/212, Ödeme Adresi: D.S.M. Gazetesi, Ziraat Bankası İzmir Merkez Şubesi Hesap No: 392-İZMİR Haberleşme Adresi: P.K. 28 İkiçeşmelik-İZMİR Abone Şartları: 6 Aylık: 120 TL., Yıllık: 240 TL, Yurtdışı iki katıdır. Basıldığı Yer: Tatbiki Sanatlar Matbacılık ve Ambalaj San. Koll.Şti- İSTANBUL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN ÇIKARLARI BİR, KURTULUŞLARI AYNIDIR

Yeni Gayret işçileri Devrimci Metal-Sen'de örgütlendi

Yeni Gayret Fabrikasında çalışan demir çekme işçileri sınıf sendikaları Devrimci Metal - Sen'e üye oldular. Yeni Gayret patronu işçilerin sendikalaştığını öğrenince önce 4 işçiyi, ardından tüm işçileri işten attı. Bunun üzerine Yeni Gayret işçileri sınıf sendikaları ile sımsıkı kenetlenmiş olarak direnişe geçtiler.

Yeni Gayret işçilerinin Devrimci Metal - Sen'de birleşmeleri civar demir çekme işçileri üzerinde de etki yarattı.

Patron direnişi kırmak için polis ve jandarmaya haber verdi. 8 Şubat günü polis panzerle birlikte işçilere saldırdı. 20 Devrimci Metal - Sen üyesi işçi gözaltına alındı. İşçiler 10 gün gözaltında tutuldu.

Yeni Gayret işçileri bu saldırılardan sonra daha da bilendiler. Devrimci Metal - Sen'i patrona kabul ettirmek için mücadeleyi sürdürüyorlar.

PATRONA İSTEKLERİMİZİ KABUL ETTİRDİK

Nilsan Grevi 134. günde bitti. Bu grev sürecinde sendika patronları, ayda bir uğrayıp arabalarından inmeden biner lira verip gidiyorlardı. DSM taraftarı işçiler sendika patronlarının bu tutumlarını Nilsan'da ve çevredeki fabrikalarda teşhir ettiler. Bunları gören sendika patronları, Nilsan'ı greve çıkardığına pişman olmuştu. Sendika patronları güneş plastiğin temsilcilerine grevci işçiler yaramazlar onlara ancak aidatını veririz, gerisine karışmayız." Yine Diksan temsilcilerine "orada DSM'liler varmış" demiştir. Yine bir gün sendikada toplantı yapıldığında bu grevin başarıya ulaşmacağını çünkü patronun değişik yerlerde fabrika açıp makineleri götürebileceğini söyleyerek, "biz buna karışamayız" dediler. Sendika avukatı da bu grevin kanunsuz olduğunu bu ispatlanırsa hiç bir hak almadan bırakmak zorunda kalacağınızı söyledi. Bütün bunlara dayanarak biz DSM'li işçiler, bunların işverenle bir pazarlığa oturduğunu öğrendik. Bunun üzerine işverenle kendimiz görüşmeyi hedefledik. İşveren toplu sözleşmeyi imzalamayacağını söyledi, ve işçilere hiç bir şey vermeyeceğini ve bu grevin kanunsuz olduğunu bu atacağını söyledi. Biz işçiler de, ne siz, ne sendika hiç kimse çadırı sökemeyecek, tavrımızı koyup dışarı çıkınca işveren peşimizden koşarak bizi geri çevirdi. "Sendikayı bırakalım sizinle anlaşalım" dedi. Biz şu istekleri söyledik:

1. Herkese 12.000 lira grev tazminatı,
2. Grevde geçen 4 ayın ödenmesi ve bunun haricinde 3,5 aylık tutarın fazladan verilmesi,
3. Bir sene içinde nerede açılırsa açılsın, ne isim altında olursa olsun, Vedat, Suat, Sedat kardeşlere ait olduktan sonra servis arabası konarak işçilerin işe alınması,
4. Sendika harcamalarının işveren tarafından ödenmesi (100.000 tutarında).

Patron bu isteklerimizi işçilerin sonuna kadar direnmeye kararlı olduklarını görünce kabul etmek zorunda kaldı.

NİLSAN'DAN DSM'Lİ İŞÇİLER

KAPİTALİST DÜNYA MİLYARLARCA İŞÇİNİN EYLEMİ İLE SARSILIYOR

Bugün bütün dünyada milyonlarca işçi greve gidiyor, protestolarla sesini yükseltiyor. Kapitalizmin buhranının yükünü ona ödetmesine karşı koyuyor.

Kapitalist ekonomiler artık iflas etmiştir. Her gün artan işsizlik, üretimin düşmesi, fiyat artışları, enflasyon, ahlaki çürüme, tek tek olaylar bunu ortaya koyuyor.

Bu buhran durumunda bile azami kârlarını koruyabilmek için emperyalist, kapitalist ve revizyonist ülkelerin yöneticileri, buhranın yükünü, sanki sorumlusu işçi sınıfı ve emekçilermiş gibi onlara ödetmeye çalışıyor. Oysa işçi sınıfı bunları kabullenmiyor. Birçok ülkede işçi sınıfı ayağa kalkmıştır.

Bütün dünyada proletaryanın mücadelesi kapitalist ekonomileri sarsıyor. Dünyanın çarkları işçi sınıfının gücüyle dönmektedir. İşçi sınıfı olmazsa hayat durur. İşçi sınıfının sayısız mücadelesi, grev ve direnişleri bunu ispatlıyor. İtalya'da, Şili'de, İngiltere'de, Bolivya'da ve birçok ülkede işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesi yönetici sınıfları kuşatıyor. Emperyalistler, kapitalistler, revizyonistler ve her türden gericiler ne kadar çabalarsa çabalasınlar tarihin tekerleği ileriye doğru dönmektedir. Onlar karşılarında her zaman burjuvaziyi yıkarak sosyalizmi kuracak olan işçi sınıfını ve özgürlüksever halkları bulacaklardır.

ŞİLİ

11 BİN BAKIR İŞÇİSİ GREVE GİTTİ

Şili'de 11 bin bakır maden ocağı işçisi greve gitti. İşçiler, hayat pahalılığı ve faşist cunta rejiminin uyguladığı zorbalığı protesto ettiler. Maden işçileri talepleri gerçekleşinceye kadar direnişi sürdürmede kararlılar.

İSPANYA

300 Bin Belediye işçisi greve gitti

İspanya proletaryası, yönetici sınıfların baskıcı politikasına ve hayat pahalılığına karşı mücadelesini yükseltmektedir. 300 bin belediye işçisi ücretlerin artırılması talebiyle ülke çapında 4 günlük greve gitti. Daha önce çalışma koşullarının düzeltilmesi için 15 bin liman işçisinin başlattığı grev sürüyor.

İTALYA

14 milyon işçi genel greve gitti

Geçtiğimiz günlerde İtalya'da 14 milyon işçi ülke çapında bir günlük genel greve gitmiştir. İtalyan işçi sınıfının haklı taleplerini dile getiren greve; kapitalist ekonominin bunalımını ve hükümetin baskıcı politikasını protesto amacıyla gidilmiştir. Sayı bakımından da oldukça kalabalık olan bu grev İtalyan burjuvazisine ve kapitalist ekonomiye ağır kayıplar verdirmiştir.

İtalya'da kapitalist ekonomi tam bir çıkmazda. Sık sık grev ve direnişlere sahne olan İtalya'da işçi sınıfı ekonomik krizin yüklerini taşımayı reddediyor. Tekelci burjuvazinin artan sömürüsüne karşı ve haklarını elde etmek için kararlıdırlar.

YUNANİSTAN

İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesi

Yunanistan'da 32 bin banka işçisi ücretlerin artırılması talebiyle greve gitmiştir. Bu grevin ardından ülkeyi grevler dalgası kapladı. Yunan hükümetinin baskılarına ve yeni zamlara karşı başlatılan grevler tüm emekçilerin desteğini almaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk bu azgın sömürüyü kabullenmiyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesi gelişiyor. Banka işçileri, haberleşme (telekomünikasyon) işçileri, elektrik idarelerinde çalışan görevliler, doktorlar, fırıncılar ve küçük esnaflar direnişe geçtiler.

Ayrıca 600 bin çiftçi ürünlerinin fiyatlarının ve emeklilik maaşlarının artırılması talebiyle 5 Şubat'ta greve başlamışlardır. Köy kooperatifleri hükümetin ekonomik baskılarını protesto amacıyla mitingler yapmaktadırlar.

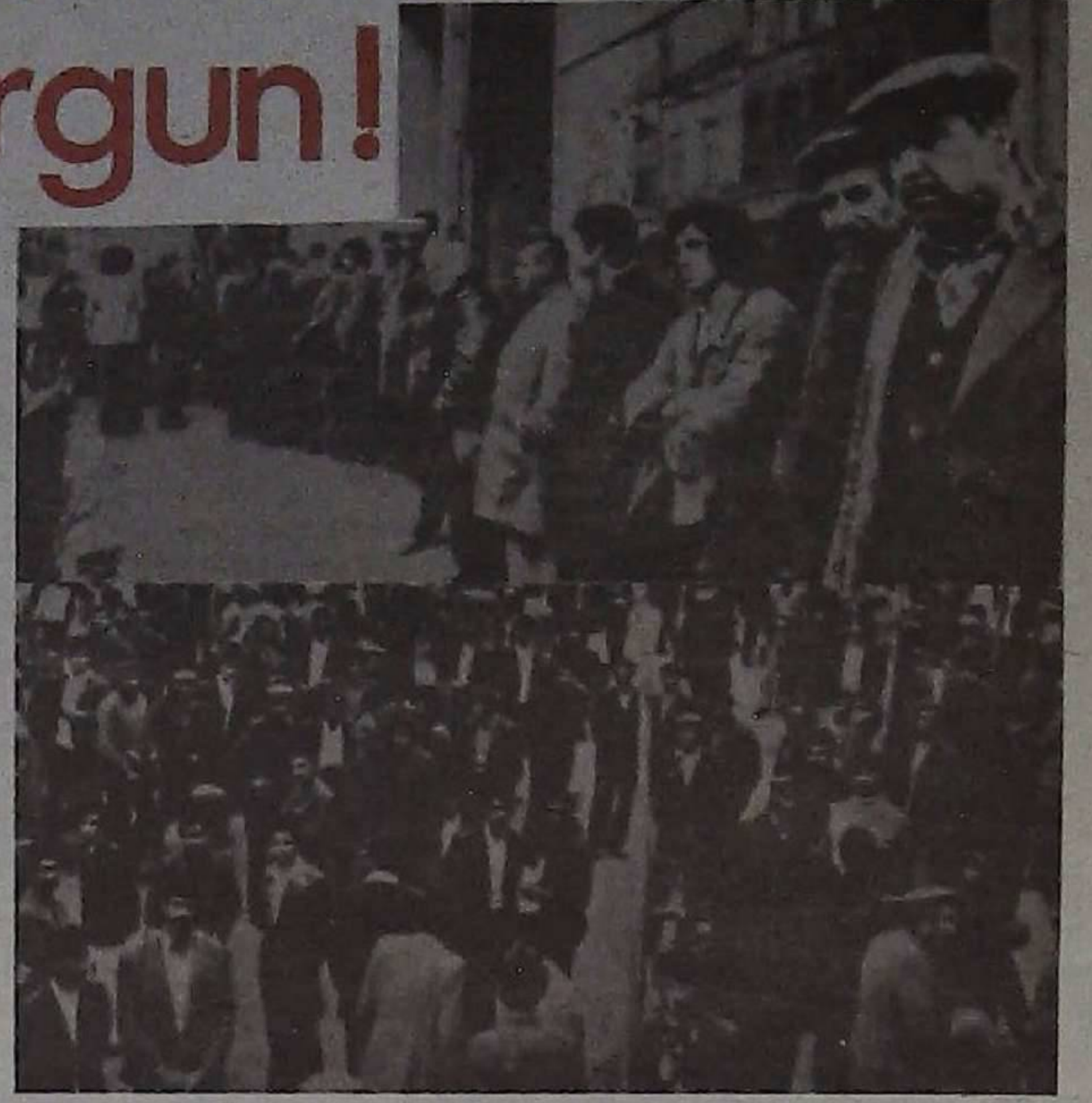
Yunan burjuvazisini ve hükümetini kaygılandıran bu grev ve protestolar dünya işçi sınıfı ve halklarını sevindirmiştir. İşçi sınıfı ve tüm çalışanların birleşik devrimci eylemi Yunanistan'da olduğu gibi, yönetici sınıfları zor durumda bırakmaktadır.

KIBRIS

Hayat pahalılığı protesto edildi

Geçtiğimiz günlerde Kıbrıs'ta hayat pahalılığını protesto için grev ve mitingler yapılmıştır. Kıbrıs'ta Türk hükümetinin temel tüketim maddelerine % 20 - 60 oranında zam yapması ve yenilerine hazırlanması karşısında protestolar yaygınlaştı. Belediye işçileri 1 günlük uyarı grevi yaptılar. Hava, deniz limanları ile haberleşme, turizm, tarım ve çeşitli işyerlerinde çalışanlar 3 saat iş bıraktılar. Ayrıca çok sayıda miting yapılmıştır.

İşçi ve emekçilere açlık, işsizlik Parababalarına vurgun!

- FİYATLAR SERBEST BIRAKILDI
- KARABORSA RESMİLEŞTİ
- EMPERYALİSTLERE YENİ HAKLAR TANINDI
- SOYGUNUN HADDİ HESABI OLMAYACAK

Yönetici sınıflar talan sofrasına oturdular; akla gelen herşeyin fiyatı üç, beş, on kat artırıldı. %50 ile %750 arasında değişen oranda zamlar yapıldı. Bu korkunç miktardaki zamlar başta ekonominin temel maddelerine, demir-çelik, petrol, gübre, çimento gibi sanayi ve tarım ürünlerinin temel girdilerine yapıldığı için, tıpkı bir deprem sarsıntısının gittikçe şiddetlenmesi gibi herşeye yansıyacak, hayatı bugününün kat kat üstünde pahalılandıracaktır. Yani bu zamlar bugünkü büyük miktarlarda da kalmayacaktır.

Bir düşünün ki, dün işçinin, emekçinin eline geçen para zaten geçimine yetmiyordu, zamlar yapılmadan önce emekçinin alım gücü iki yıl öncesine göre zaten yarıyarıya düşmüştü. Şimdi bu zamlarla emekçiler açlık, yoksulluk ve sefalet çukuruna boğazına kadar battı.

Parababalarına herşey serbest; mallarını istedikleri fiyata, istedikleri kadar zamlı satabilirler. Fiyatlar serbest bırakıldı. Örneğin daha önce 5-6 ayda bir yapılan zamlar resmi olarak belirleniyordu. Şimdi bu uygulama kaldırıldı. Parababaları gönüllerinin istediği zaman, istediği fiyata mallarını satabilecekler. Gerçi bu eskiden de karaborşa, stoklama ile elaltından yapılıyordu. Şimdi ise, yönetici sınıflar elaltından, karaborsa ile cebe indirdikleri soygun ve sömürüyü, üzerini ik lü sözlerle örtmeye çalıştı tüyü de kaldırarak resmiye dırmış oldular. Açıkçası soygunun haddi hesabı olmayacak; vurgun vuranındır.

Yönetici sınıflar, büyük burjuvazi emekçileri son kuruşuna kadar soyup soğana çevirirken kendi kârlarını artırmaya yönelik birçok tedbir de aldılar. Zamlarla kasalarına akıtacakları paraların yanısıra, bu asalak takımının, ihraç ettikleri ürünler karşılığında elde ettikleri paralardan daha önce kesilen bir miktar vergi kaldırılmıştır. Ayrıca büyük burjuvazi istediği kadar ürünü yurtdışına ihraç edebilecek. Örneğin, Türkiye'de toplam 10 ton buğday üretiliyorsa hepsi yurtdışına ihraç edilebilecek. Bu durumda en hayati ürünlerin (buğday v.b. gibi) elden çıkarılması, Türkiye'nin de açlığın pençesinde kıvranması sözkonusudur.

Yönetici flar emperyalistlere Türk yi talan etmeleri için h rlü kolaylığı da sağladılar, n yolları dümdüz ettiler. Zamlarla birlikte paranın değeri %50 oranında düşürüldü. 1 doların karşılığı 70 TL oldu. Bu durduk yerde, Türkiye'nin emperyalistlere olan milyarlarca lira borcun yaklaşık iki katı kadar artması demektir. Paranın değeri düşürüldüğü için de emperyalistler kendi mallarını daha pahalıya satarken Türkiye'den daha ucuza mal alabilecekler. Emperyalistler yalnızca daha ucuza alıp daha pahalıya satarak, tefecilik yoluyla kârlı çıkmış olmayacaklar. Bunun yanısıra onlara Türkiye ekonomisinin her tarafına el atmalarını sağlayan bir dizi kolaylıklar da sağlandı. Daha önce belirlenmiş alanlara yatırım yapabiliyorken, şimdi bu sınırlama kaldırıldı, emperyalist şirketlere diledikleri alanda yatırım yapma, fabrika, şirket, banka kurma hakkı verildi.

Yönetici sınıflar efendileri olmadan ayakta kalamayacakları için Türkiye'yi emperyalistlere daha fazla bağlayarak ekonomiyi işler hale getirmeyi planlıyorlar. Ne var ki buhran sadece Türkiye'ye ait değildir. Türkiye'nin içinde bulunduğu kapitalist dünya da buhran içinde, enflasyon, işsiz sayısının durmadan artması, fabrikaların kapanması ile karşı karşıya. O çok övülen "uygar" ülkelerde de işler pek iyi gitmiyor. Amerika, İngiltere gibi büyük kapitalist ülkelerde de aç ve işsiz yaşamak istemeyen emekçilerin homurtusu yükseliyor.

Taşıma suyla dönen emperyalistlere bağımlı Türkiye ekonomisi, suyu çekildiği için durmuştur. Efendileri de isteseler bile Türkiye'yi "kurtaracak" durumda değiller.

Yönetici sınıflar işçi ve emekçileri açlık ve sefalete atarak batan gemiyi kurtarmaya çalışıyorlar. Koçlar, Narinler, parababaları, çalışanların sırtından geçinen asalak sömürücüler vurgunları artacağı için memnunlar; zamların yapılması çok yerinde ama ücretler artmamalı, yoksa yaptığımız zamların bir anlamı kalmaz diyorlar. Onlar halkın açlığı ve yoksulluğu üzerinde devran sürmekteler.

İşçiler, emekçiler sömürücüler daha fazla sömürsün diye açlığa ve yoksulluğa katlanamaz, katlanmamalıdır. İş ve ekmek için mücadele etmekten, parababalarının yakalarına yapışmaktan başka yol yoktur. İşte kahramanca direnen Tariş işçileri, bütün emekçiler ve gençliğin ortak protestosu 24 Aralık eylemleri açlığa ve yoksulluğa karşı ne yapmamız gerektiğini gösteriyor.

Zamlara, hayat pahalılığına hayır! Ücretler yükseltilsin!

Son yapılan zamlar ve devalüasyon işçilerin satın alma gücünü çok çok aşağı düşürdü.

Bugünkü ücretlerle yaşamak imkansız haldedir. Düşünün ki % 50 ile % 750 arasında değişen zamlar yapılmadan önce işçinin alım gücü 2 yıl öncesine göre zaten yarı yarıya düşmüştü. Şimdi ise ücretlerin bu korkunç zamlar karşısında hiçbir değeri kalmadı. Kısacası bugünkü ücretlerle yaşamak bir mucize haline gelmiştir.

Parababalarının zamlarla bir kat daha zenginleşeceği açıktır. Ya işçiler; onları açlık ve sefalet bekliyor.

Ama elbetteki hiçbir işçi açlık içinde ölmek istemeyecektir. Açlığa kim rıza gösterebilir? Bırakalım iyice yaşamayı sadece yaşamak için bile ücretlerin yükseltilmesi zorunludur.

Ücretlerin yükseltilmesi için imzalanmış olan toplusözleşme süresinin bitmesi beklenemez. Toplusözleşme imzalanmış olsa bile patronlardan ücret artışı talep edilmeli, ek protokol yapmaya zorlanmalıdır. Toplusözleşmeler imzalanmamış ise zamlara ve hayat pahalılığına uygun yeni talepler ileri sürülmelidir. MESS patronları açıkgöz davranarak işçilere ikramiye vermeyi talep etti. Tabii işçileri çok gözetir olduğundan değil, işçilerin daha yüksek ücret artışı istemelerini engellemek için böyle yaptı. İşçilere yaşayabilmek için gerekli olan bazı kırıntılar değil, ücretlerin yükseltilmesidir.

Hayat pahalılığı günden güne artıyor. O halde işçiler de kısa süreli toplusözleşmeler için mücadele etmelidir. Sendika patronları 2 - 3 yıllık sözleşmeler imzalayarak işçileri bağlıyor. Bu kabul edilemez. Toplusözleşmeler

1'er yıllık imzalanmalıdır.

Burada artık rakamların çokluğu bir şey ifade etmiyor. İşçiler taleplerini rakamların fazlalığına göre değil, hayat pahalılığının gerisinde kalmamaya göre tesbit etmelidirler.

Açlıkla, yoksullukla karşı karşıya olduğumuz bugün kolları sıvamalı ve açlığı yenmek için ücretleri yükseltmeliyiz.